

Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το πρώτο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου που θα ακούσουμε την Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως, περιλαμβάνει δύο ενότητες.

Στην πρώτη, την εκτενέστερη, μας παρουσιάζει τη γενεαλογία του Χριστού, από τον Αβραάμ μέχρι τον Δαβίδ και τέλος μέχρι τον Ιωσήφ, τον μνήστορα της Παναγίας. Μέσα από αυτή την απαρίθμηση των προπατόρων του Ιησού, ο ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει να μας δείξει ότι πρώτον, ο Χριστός είναι όντως ένα υπαρκτό πρόσωπο της ιστορίας, δίνοντας με τον τρόπο αυτό την δέουσα απάντηση σε όλους εκείνους που κατά καιρούς αμφισβήτησαν ή αμφισβητούν την ιστορικότητα του Ιησού.

Δεύτερον, ότι όντως είναι υιός του Δαβίδ, καθότι σύμφωνα με τις υποσχέσεις του Θεού όπως αυτές εκφράστηκαν στις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, η σωτηρία του κόσμου και η λύτρωση επρόκειτο να προέλθει “εκ σπέρματος Δαβίδ”. Και τρίτο, κάνοντας εκτενή αναφορά μέχρι τον Αβραάμ, για να δείξει ότι η γέννηση του Χριστού αποτελεί την κατάληξη του μακραίωνου σχεδίου του Θεού και της προετοιμασίας του ανθρώπινου γένους για τη σωτηρία και τη λύτρωση του κόσμου.

Στη δεύτερη ενότητα, ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας αναφέρει εν συντομία τα γεγονότα σχετικά με τη γέννηση του Χριστού. Όντας ακόμα μνηστευμένος ο Ιωσήφ με την Παναγία, πριν δηλαδή κατοικήσουν μαζί, αντιλήφθηκε ότι η Μαρία ήταν έγκυος. Σκέψεις και αμφιβολίες τον

περικύκλωσαν, και σκέφτηκε κρυφά να τη διώξει σε τόπο μακρινό. Τότε Άγγελος Κυρίου του παρουσιάστηκε και του είπε να μη διστάσει να πάρει ως σύζυγό του την Παναγία, γιατί το παιδί που κυοφορεί είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος και ότι το αγόρι που θα γεννηθεί είναι εκείνος που θα φέρει τη σωτηρία στον κόσμο από τα δεσμά της αμαρτίας.

Έτσι ο Ιωσήφ παρέλαβε την Μαρία, και στη συνέχεια γεννήθηκε το παιδί που ο Ιωσήφ του έδωσε το όνομα Ιησούς, σύμφωνα με την εντολή του Αγγέλου. Ο Ματθαίος παρεμβάλλει και ένα σχόλιο στη διήγησή του. Όλο αυτό έγινε, μας λέει, δηλαδή ο τρόπος της γενεαλογίας και η γέννηση του Χριστού από την Παρθένο Μαρία, ώστε να εκπληρωθεί η προφητεία διά στόματος του προφήτη Ησαΐα ότι ιδού, η παρθένος θα κυοφορήσει και θα γεννήσει υιό και θα καλέσουν το όνομά του Εμμανουήλ, που σημαίνει ο Θεός είναι μαζί μας. Η γέννηση δηλαδή του Χριστού δε σηματοδοτεί απλά τη λύτρωση του ανθρώπου από την αμαρτία, αλλά την παρουσία του Θεού του ίδιου ανάμεσά μας.

Η γέννηση του Χριστού και η επί γης παρουσία Του δεν αποτελεί απλά την απαρχή της αποκατάστασης της ανυπακοής των πρωτοπλάστων, που τους οδήγησε έξω από τον Παράδεισο, αλλά επίσης την αποκατάσταση της κοινωνίας και πάλι του ανθρώπου με το Θεό. Ο Μέγας Αθανάσιος μας λέει ότι μετά το προπατορικό αμάρτημα δεν αρκούσε απλά μια συγνώμη εκ μέρους των πρωτοπλάστων για να διορθωθεί το λάθος που έγινε. Ακόμα δηλαδή και αν ο Αδάμ και η Εύα είχαν ζητήσει συγνώμη από το Θεό, πάλι θα ήταν απαραίτητη η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, για να αποκατασταθεί η διαρραγείσα κοινωνία. Ίσως να απαιτούσε λιγότερο χρόνο, αλλά πάλι ο Χριστός έπρεπε να γεννηθεί. Και τούτο, επειδή πέρα από τη συγχώρεση εκ μέρους του Θεού, την οποία θα λέγαμε ότι ως φιλόανθρωπος είχε δώσει από μόνος Του στον άνθρωπο, έπρεπε και ο ίδιος ο άνθρωπος να κινηθεί προς την κατεύθυνση του Θεού, να Τον ανακαλύψει και πάλι, πέρα και πίσω από τα ανθρώπινα πάθη και τις κακίες που σκιάζουν την ανθρώπινη καρδιά. Αυτό είναι και το μεγαλύτερο νόημα της γέννησης του Χριστού.

Ένας νέος άνθρωπος, ξένος από την κακία του κόσμου, ξένος από κάθε αμαρτία, τέλειος κατά πάντα, γεννημένος με τρόπο όχι φυσιολογικό αλλά δημιουργημένος από τον Θεό, εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της παρθένου, έρχεται στον κόσμο για να οδηγήσει τον κάθε άνθρωπο στο δρόμο της επιστροφής στην αγάπη και την κοινωνία του Θεού. Και ως Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού, να μας διδάξει την Αλήθεια, τη Ζωή, το θέλημα του Θεού, την αγάπη, την καταλαγή και τη συμφιλίωση όχι μόνο του Θεού με τον άνθρωπο, αλλά και των ανθρώπων μεταξύ τους. Από τότε έχουν περάσει δυο χιλιετίες. Και ίσως αναλογιστεί κανείς ότι τελικά τίποτα δεν άλλαξε στον κόσμο. Ότι η κακία του κόσμου δεν έχει εκλείψει,

ότι τίποτα δεν έχει διορθωθεί. Αυτό όμως δεν οφείλεται στο Θεό, αλλά στον άνθρωπο.

Όπως τότε, στην ταπεινή Βηθλεέμ, άλλοι αναγνώρισαν στο πρόσωπο του μικρού Ιησού τον Βασιλέα της κτίσεως και Θεό και Τον προσεκύνησαν, και άλλοι αδιαφόρησαν ή επιχείρησαν ακόμα και να τον φονεύσουν, όπως αργότερα άλλοι ασπάστηκαν το κήρυγμά Του και άλλοι Τον σταύρωσαν, έτσι γίνεται και θα γίνεται πάντα. **Ο Χριστός ήλθε στη γη όχι για να μας αναγκάσει αλλά για να μας καλέσει σε κοινωνία με το Θεό, για να μας δείξει το δρόμο, για να μας διδάξει την Αλήθεια. Στη δική μας προαίρεση έγκειται να Τον ακολουθήσουμε και να Τον εντάξουμε στη ζωή μας και στην πορεία μας στον κόσμο. Σε λίγες μέρες θα εορτάσουμε και πάλι τη Γέννησή Του, με χαρές, με δώρα, με ύμνους και τραγούδια. Είθε αυτή η χαρά να μην είναι επιφανειακή, αλλά να μεταμορφωθεί σε μια κοσμογονία, πρώτα μέσα στις καρδιές μας και μετά για ολόκληρο τον κόσμο.**

πηγή: imkarpenisiou.gr